

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 4.Pf.20.007/2024/8.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

Molnár Marcell Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd1 ügyvéd)

ügyvéd címe1

ügyvéd2 ügyvéd

ügyvéd címe2

Az alperes:

II.r. alperes

II.r. alperes címe

Az alperes képviselője:

ügyvéd3 ügyvéd

ügyvéd címe3

A per tárgya: szerződés érvénytelenségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 71.P.22.119/2023/5.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 137.500 (százharminchétezer-ötszáz) forint + áfa mértékű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított irányadó tényállás szerint a cég1 Kft. mint vállalkozó és település Város Önkormányzata (továbbiakban: önkormányzat) mint megrendelő 2004. február 12. napján vállalkozási szerződést kötött a települési szakközépiskola (továbbiakban: szakközépiskola) bővítésének építési kivitelezési munkálatai tárgyában bruttó 409.813.945 forint vállalkozási díj ellenében 2005. augusztus 15-ei befejezési határidővel.

A cég1 Kft. mint megrendelő és a cég2 Kft. (továbbiakban: Kft.) mint vállalkozó 2004. március 25. napján vállalkozási szerződést kötött, amely szerint a megrendelő vállalkozásba adta, a Kft. pedig elvállalta a szakközépiskola bővítésének építési kivitelezését bruttó 114.263.286 forint díj ellenében 2005. július 31-ei teljesítési határidővel.

A műszaki és pénzügyi ütemterv alapján az új épület szerződés szerinti kivitelezési munkáinak ellenértékéről készülő 6. számú részszámla benyújtásának időpontja 2005. április 15. napja, értéke 17.582.450 forint + áfa, míg az átjáró építési szerződés szerinti kivitelezési munkáinak ellenértékéről készülő 7. számú részszámla benyújtásának időpontja 2005. július 31. napja, értéke 228.755 forint + áfa.

A Kft. 2005. szeptember 15. napján a 7. számú részszámlát 15.000.000 forint, a 8. számú részszámlát 11.200.000 forint, a 9. számú részszámlát 1.411.205 forint, mindösszesen bruttó 35.764.006 forint összegről állította ki SC 0065050 sorszámon 2005. szeptember 23. napi teljesítési határidővel a cég1 Kft. felé.

A Kft. 2005. július 5. napján 12.000.000 forint + áfa összegről állított ki SC0065034 sorszámon számlát a cég1 Kft. felé, amely követelés a 2005. február 7. napján kelt szerződésmódosítás alapján az alperesnek és testvérének, személynek a tulajdonában álló cég3 Kft.-re került faktorálásra 11.500.000 forint ellenében.

Az alperes 2005. április 21. és 2006. június 7. napja között rendelkezett a cég1 Kft. irányítását biztosító többségi befolyással.

[2] A Kft. és az alperes 2005. augusztus 25. napján kölcsönszerződést kötött, amely szerződés alapján az alperes mint kölcsönadó 5.500.000 forint kamatmentes kölcsönt nyújtott a Kft.-nek mint kölcsönvevőnek akként, hogy 5.000.000 forintot a Kft. hitelezőjének, a cég4 Kft.-nek teljesített, míg 500.000 forintot készpénzben adott át a felperesnek. A kölcsön visszafizetésének határideje 2005. szeptember 26. napja, késedelem esetére felek a jegybanki alapkamattal megegyező késedelmi kamatot, továbbá ezenfelül a visszafizetés napjáig számítandó havi 4% összegű kártérítést kötöttek ki. A felperes mint készfizető kezes a kölcsönszerződés aláírásával is kötelezte magát, hogy amennyiben a kölcsönt a Kft. mint

egyenes adós nem fizeti vissza a lejárat napjával, úgy azt, valamint annak járulékait, a Kft. mint adós helyett készfizető kezesként maga teljesíti. Kötelezte magát, hogy a kölcsönösszeg visszafizetéséért teljes vagyonával helytáll, és arra nézve az egyenes adóst követő sorrendben egyetemlegesen felelősséget vállal. A Kft. képviselőjében a fenti biztosíték mellett kötelezettséget vállalt arra, hogy amennyiben a Kft. a kölcsönt nem fizetné vissza, a cég1 Kft.-vel szemben fennálló, a felek által ismert, a szakközépiskola bővítésére vonatkozó vállalkozási szerződéséből a 7. részszámla részeként járó vállalkozási díjat a kölcsön visszafizetésére fordítja és utasítja a megrendelő cég1 Kft.-t, hogy a díjat a kölcsönösszeg és járulécai erejéig közvetlenül a kölcsönadóhoz folyósítsa. A felperes a 2005. augusztus 26. napján kelt „készfizető kezességi nyilatkozat” megnevezésű okiratban készfizető kezességet vállalt.

[3] Az elsőfokú bíróság a 62.P.24.517/2010/6. sorszámú keresetet elutasító ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a 4.Pf.20.623/2011/4. sorszámú végzésével hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A megismételt eljárás idején mind a Kft. (korábbi I. rendű alperes), mind a cég1 Kft. felszámolásra, a cégnyilvántartásból törlésre került.

[4] A felperes módosított keresetében elsődlegesen kérte a Kft. és az alperes között 2005. augusztus 25. napján létrejött kölcsönszerződés, és a felperes által 2005. augusztus 26-án tett kezességvállaló nyilatkozat érvénytelenségének megállapítását a kölcsönszerződés uzsorás jellege, másodlagosan annak jóerkölsbe ütközése okán, az alperes részére a szerződésben kikötött feltűnően aránytalan előnyre figyelemmel.

[5] Az alperes a kereset elutasítását, a felperes perkölségben történő marasztalását kérte. Előadása szerint a szakközépiskola szeptemberi kezdése veszélybe került, mert a Kft. sorozatos késéssel végezte el a munkákat, az alvállalkozóit több alkalommal nem fizette ki pénzhány miatt. Ezért a felperes többszöri kérésére pénzügyi segítséget nyújtott a Kft. részére: ő és a testvére a cég3 Kft. útján a 2005. augusztus 16. napján kelt engedményezési szerződéssel a 2005. szeptember 6-ai esedékességű 6. számú részszámla 12.000.000 forint + áfa értékéért 11.500.000 forintot fizetett, így a Kft. 2005. augusztus 18. napján pénzhez jutott. Még ebben a hónapban a felperes ismételtén felkereste a Kft. pénzügyi nehézségei miatt, azonban a Kft. az által kért segítséget a perbeli kölcsönszerződés útján csak a felperes kezességvállalására figyelemmel adta meg.

Álláspontja szerint az uzsorás szerződés megállapíthatóságának törvényi tényállási elemei hiányoznak: a kölcsönszerződés megkötésére nem a másik fél helyzetének a kihasználásával került sor; a gazdálkodó szervezetek jelentős része állandó likviditási gonddal küzdött, ez azonban önmagában az uzsora megállapítását nem alapozza meg. Nem történt feltűnően aránytalan előny kikötése sem, a kölcsönt egy hónapra kamatmentesen biztosította. A határidőn túli visszafizetés esetére a jegybanki alapkamattal egyezően kikötött késedelmi kamat nem eltűzött, a havi 4%-os kártérítéssel számolva sem tekinthető aránytalanának a kölcsönszerződés megkötésekor irányadó banki THM-ekre is figyelemmel.

[6] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. Indokolása szerint a felperes keresetének jogi és ténybeli alapja hiányzik, ugyanis nem állapítható meg sem az uzsora objektív feltétele, az alperessel szerződő Kft. helyzetének kihasználása, sem a szubjektív feltétele, az alperes által a Kft. nehéz anyagi helyzetének, likviditási gondjainak célzatos kihasználásával elért feltűnően aránytalan előny. Önamában az a körülmény, hogy a szerződő fél nehéz gazdasági helyzetben lévő céggel szerződik, az uzsorás jelleg megállapíthatóságát nem eredményezi, szükséges ehhez az, hogy a szerződő fél a másik fél helyzetéről tudjon és azt kihasználva kösse meg a szerződést. A rendelkezésre álló adatok alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a kölcsönszerződés megkötésekor nem tudhatta, hogy a Kft. fizetéseképtelen. Nem volt megállapítható az sem, hogy a folyamatok mely mozzanatában rejtett volna a Kft. helyzetének kihasználása, az alperes milyen előnyt kívánt szerezni azzal, hogy a kölcsön visszafizetésére bármely okból képtelen céggel szerződik, így a felperesi előadás logikája is hiányzott. A felperes maga sem adta azt elő, hogy az alperesnek milyen érdeke fűződött volna a szerződéskötéshez. Az alperes egyedüli célja az volt, hogy az általa kölcsönadott összeg megfizetése minél biztosabban megtörténjen. A felperes nem tudta bizonyítani azt az állítását, hogy a kölcsön összege valójában csak 5.000.000 forint volt, a további 500.000 forint a kölcsön egy havi kamatát képezte. Nem bizonyította azt sem, hogy a cég 1 Kft. a 7., 8., 9. számú részszámlákat nem fizette ki, a fennálló bruttó 35.764.006 forint tartozás ellenében beszámítási nyilatkozatot tett, melynek része volt a kölcsönszerződésből eredő követelés is. A kölcsönszerződés rendelkezéseire, az alperes szerződéskötési szándékára vonatkozóan a perben kihallgatott tanúk érdemben nyilatkozni nem tudtak, a cég 1 Kft. ügyvezetői (tanú4 és tanú5) a fizetési nehézségekről csak általánosságban tettek előadást, így vallomásuk releváns bizonyítéknak nem szolgált a jogvita tekintetében. Mindebből az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az uzsora objektív feltétele hiányában az objektív feltétel vizsgálata szükségtelen.

Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a kölcsönszerződés jóerkölcsbe ütközésének megállapítására irányuló kérelmet is. A kölcsönszerződéssel elérni kívánt cél az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, szokásokat nem sérti, azt az általános társadalmi megítélés tisztességtelennek, elfogadhatatlannak nem minősíti. A kölcsön nyújtása és visszafizetésének készfizető kezességgel, illetve egyéb kötelezettségvállalással való biztosítása nyilvánvalóan nem ütközik a normákba. Ha a szerződő fél a kikötött biztosítékokra figyelemmel a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás között feltűnően nagy értékkülönbséget vél felfedezni, a sérelmet szenvedő fél igényét a szerződés megtámadásával a Ptk. 201. § (2) bekezdése alapján érvényesítheti, azonban sem a felperes, sem a Kft. a kölcsönszerződést nem támadta meg; az erre rendelkezésre álló törvényi határidő már nyilvánvalóan eltelt. Ezen igény jóerkölcsbe ütközésre hivatkozással – törvényi határidő nélkül – nem érvényesíthető.

[7] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, a keresetével egyező döntés meghozatalát kérte, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

[8] Az elsődleges fellebbezési kérelmével kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú bíróság a részben iratellenesen megállapított tényállásból súlyosan téves, saját jogi érveivel is ellentétes jogkövetkeztetéseket vont le, így ítélete nem felel meg a jogszabályoknak és a bírói gyakorlattal is ellentétes (Fővárosi Ítéltábla Gf.40.697/2018/10.). A rendelkezésre álló adatok szerint a kölcsönre kifejezetten abból a célból került sor, hogy a Kft. meg tudja fizetni

a beszállítójának, a cég4 Kft.-nek azt az 5.000.000 forintot, mely ahhoz kellett, hogy a Kft. az ablakokat beszerezhesse és beszerelhesse a cég1 Kft.-vel kötött alvállalkozási szerződés szeptemberi iskolakezdéshez igazodó teljesítéséhez. Az alperes az eljárás során úgy nyilatkozott, hogy nem kívánt a Kft.-nek kölcsönt adni és ő az alvállalkozóknak szeretett volna teljesíteni azért, hogy a beruházás kivitelezése befejeződhessen. 2005. augusztus közepén az alperes tudomással bírt arról, hogy a Kft. fizetési nehézségekkel küzd, ezért amikor ismételt pénzügyi segítséget kért, közölte vele, hogy kölcsön nyújtására csak abban az esetben kerülhet sor, ha vagy ő az adós, vagy mint magánszemély kezességet vállal a kölcsön visszafizetésére. A kölcsön feltételeit az alperes határozta meg, neki a szorult helyzetében a szerződési feltételekbe nem volt beleszólása. Az alperesnek arról kellett tudnia és tudott is arról, hogy a Kft. pénzügyi helyzetében a kölcsön visszafizetésének elsődleges biztosítéka a 7. számú részszámla ellenértéke. A perbeli adatok alapján megállapítható, hogy az alperes a kölcsönszerződés megkötésekor a kölcsönszerződés célját, a Kft. szorult helyzetét (több száz milliós tartozását), az önkormányzati megbízás teljesítésének késedelméből eredő várható jogkövetkezményét és a Kft. pénzügyi lehetőségeit is ismerte. Tudta, hogy a Kft. a munka folytatásához további pénzt előteremteni nem tud, nincs lehetősége egyéb hitelfelvételre, ezért vagy a cég1 Kft. befogadja és azonnal teljesíti a Kft. számláit vagy kizárólag az alperestől tud kölcsönkérni. Előadta, hogy ő az alperes diktátumaként került személyesen az ügyletbe, így készfizető kezességvállalása az alperes helyzetét kockázatmentessé tette. Megítélése szerint – a kifejtettekre tekintettel – megállapítható az uzsora objektív feltétele, a Kft. szorult helyzete, így a bíróságnak a szubjektív feltételt is vizsgálnia kellett volna. Az elsőfokú bíróság indokolatlanul rekesztette ki a bizonyítékok köréből tanú1, tanú7, tanú3, tanú4 és tanú5 tanúk vallomását arra hivatkozva, hogy érdemben nem tudtak nyilatkozni a kölcsönszerződés rendelkezéseiről a felek ügyleti akaratával összefüggésben. Ezzel szemben a bíróság az alperes tanúvallomásokkal cáfolt és súlyos önellentmondásoktól terhes személyes jognyilatkozatára, valamint a jogi képviselőjének nyilatkozatára alapítottan hozott ítéleti megállapításokat.

A kérelem másodlagos jogcímével összefüggésben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző szerződés lényegét nem vette figyelembe, azokat a bizonyítékokat rekesztette ki értékelési köréből, amelyek éppen a kérelmében foglaltakat bizonyítják. Kérte, hogy e bizonyítékokat a bíróság vonja mérlegelési körébe és állapítsa meg a kölcsönszerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközőségét, a szerződés és az azon alapuló kezességvállalási nyilatkozat érvénytelenségét.

A felperes másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta az uzsora szubjektív feltételeinek vizsgálatát, továbbá a másodlagos kérelem ténybeli és jogi értékelését. Megítélése szerint lényeges eljárási szabálysértést jelent az, hogy nem lehet megállapítani, hogy az elsőfokú bíróság döntését mire alapította, indokolási kötelezettségét ténybeli és jogi értelemben teljesen elmulasztotta, ezáltal a jogorvoslati jogot is kiüresítette, az eljárást egyfokúvá redukálta még abban az esetben is, ha a másodfokú bíróság e hiányosságokat pótolná. Az ítélet indokolása nem felel meg Pp. 220. §-ában foglalt követelményeknek, továbbá a Pk. 206. számú állásfoglalás b) pontjában írtaknak.

[9] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel.

Az uzsora vonatkozásában az objektív feltétel hiányára vonatkozóan hivatkozott a BH1996. 326. számú eseti döntésére, miszerint önmagában az, hogy a Kft. mint vállalkozó az építőiparban a perbeli időszakban közismerten fennálló „körbetartozások” miatt likviditási

gondokkal küzdött, nem alapozza meg az uzsora megállapítását. A rendelkezésre álló adatok alapján a Kft. válságos helyzete a kölcsönszerződés megkötésének időpontjában nem volt megállapítható, ugyanis 2005. augusztus 18. napján 11.500.000 forint pénzüsszeghez jutott a cég3 Kft.-vel kötött engedményezési szerződés alapján, másrészt a Kft.-vel szemben a felszámolási eljárás a perbeli szerződés megkötését követő több, mint egy év elteltével, 2006. szeptember 12. napján indult meg. A szubjektív feltételek vonatkozásában sem helytálló a felperesi érvelés, ugyanis 5.000.000 forint kölcsönt egy hónap időtartamra kamatmentesen biztosított, a késedelem esetére kikötött, a jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamat és havi 4% mértékű kártérítés együttesen sem tekinthető eltúlzottnak figyelemmel arra, hogy a kölcsön ingatlanfedezettel nem volt biztosított. A szabad felhasználású pénzüintezeti hiteleknel ebben az időszakban magasabb mértékű THM került alkalmazásra.

[10] A fellebbezés nem alapos.

[11] Az ítéltábla elsödlegesen a felperes másodlagos fellebbezési kérelmét – melyben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte eljárás szabálysértésre (indokolási kötelezettség megsértése) hivatkozással – bírálta el. Nem osztotta a felperes álláspontját, ugyanis a bíróság kellő részletességgel indokolt ítéletével utasította el a keresetet, indokolása megfelel a törvényi előírásoknak. Az ítéltábla csupán megjegyzi, hogy az esetlegesen hiányos indokolást a másodfokú bíróság kiegészítheti, ezen okból az ítélet hatályon kívül helyezése nem szükséges. Mivel az ügy érdemére vonatkozó lényeges eljárás szabályt az elsőfokú bíróság nem szegett, nem volt helye az ítéletnek a .Pp. 252. § (2) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezésének.

[12] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével teljes mértékben, míg indokaival is túlnyomó részben egyetért. Az ítélet indokolását a fellebbezésben és az ellenkérelemben foglaltakra is figyelemmel az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja:

[13] A felperes keresetében az alperes és a Kft. között létrejött kölcsönszerződés semmisségét az szerződés uzsorás jellegére, illetve a jóerkölcsbe ütközésére hivatkozással támadta. Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kölcsönszerződés nem uzsorás szerződés. A Ptk. 202. §-a szerint, ha a szerződő fél a szerződés megkötésekor a másik fél helyzetének kihasználásával feltűnően aránytalan előnyt köt ki, a szerződés az uzsorás jellege miatt semmis. A szerződés uzsorás jellegének megállapításához objektív és szubjektív feltételek együttes megléte szükséges, és amennyiben közülük bármelyik hiányzik, a szerződés uzsorás jellegének megállapítására nincs törvényes lehetőség. Az uzsora megállapításának objektív feltétele, hogy a szerződő fél gazdasági helyzete válságos legyen, továbbá a másik fél feltűnően aránytalan előnyhöz jusson, a szubjektív feltétele pedig az, hogy az ellenérdekű fél ezt célzatosan kihasználva jusson az őt egyébként meg nem illető előnyhöz. A feltételek fennálltát a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdése szerint az arra jogot alapító félnek, tehát a felperesnek kellett hitelt érdemlően bizonyítania. Az ítéltábla csupán megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete [27] bekezdésében az uzsora objektív feltételeként tévesen jelölte meg a Kft. helyzetének kihasználását, azonban ennek ügödöntő jelentősége nem volt.

[14] Az elsőfokú bíróság vizsgálta a Kft. szerződéskötéskor fennálló gazdasági helyzetét, azonban abból helyesen jutott a felperesi állítással ellentétes, az ítéletben részletesen indokolt következtetésre. A perben nem volt vitás, hogy az alperes tudomással bírt arról, hogy a Kft.-nek jelentős tartozása áll fenn, azonban a kölcsönt a Kft. részére azért biztosította, hogy a Kft. a nyílászárók megvásárlásával a cég1 Kft. alvállalkozójaként a szakközépiskolában végzendő munkálatokat az iskolakezdésig befejezze, lényegében elősegítse az alvállalkozói szerződése teljesítését és további részszámlák kiállításának lehetőségét. A peradatok szerint a Kft.-nek a kölcsönösszeget lényegesen meghaladó tartozása állt fenn, azonban a kölcsönszerződés megkötése előtt is bevétele származott a cég3 Kft.-től, továbbá kilátásban volt a Kft. teljesítését követően a cég1 Kft. által a 7. számú részszámla kifizetése is. Így az alperes által is ismert tartozások, illetve a várható bevételek alapján az adott időpontban nem volt válságosnak tekinthető a Kft. helyzete, különös figyelemmel a beruházás befejezését követően várható kifizetésekre is. Helyesen hivatkozott a fellebbezési ellenkérelmében az alperes arra, hogy nem alapozza meg az uzsora megállapítását önmagában az, hogy a Kft. mint vállalkozó az építőiparban a perbeli időszakban közismerten fennálló „körbetartozások” miatt likviditási gondokkal küzdött. A felperes kifogásolta azt is, hogy a kölcsön- illetve kezési szerződés feltételeit az alperes „diktálta”. A kölcsönadónak szuverén joga eldöntenie azt, hogy milyen feltételek és milyen biztosítékok mellett nyújt kölcsönt az adósnak. A gazdasági életben elfogadott volt az a gyakorlat, hogy egy gazdasági társaság részére nyújtott kölcsönért a társaság ügyvezetője személyesen készfizető kezességet vállal, ezért ez nem róható az alperes terhére. Mindezekre tekintettel az ítéltábla osztja az elsőfokú bíróság, miszerint az uzsora objektív feltétele nem áll fenn, így a szubjektív feltétel vizsgálata nem volt indokolt.

[15] Egyébként a perben nem volt vitás, hogy a teljes bizonyítóerejű magánokiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az alperes a Kft. részére 5.500.000 forint kamatmentes kölcsönt nyújtott. Ezen összegből az alperes 5.000.000 forintot közvetlenül átutalt a cég4 Kft. számlájára, további 500.000 forint pedig a felperes részére került megfizetésre. A felperes az okirattal szemben csupán állította, azonban minden kétséget kizáró módon nem bizonyította, hogy a szerződésben feltüntetett 500.000 forint az 5.000.000 forint tőke után járó kamat lett volna, ezért ezt a felperesi hivatkozást az ítéltábla is figyelmen kívül hagyta.

Abból a körülményből, hogy az alperes kamatmentes kölcsönt biztosított a Kft. részére, kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a kölcsönszerződés sem uzsorás szerződésnek, sem jóerkölcsbe ütköző szerződésnek nem minősül, ugyanis a feltűnően aránytalan előny az ingyenes szerződés esetében a felperesnél fel sem merülhet. Ellenkezőleg a kölcsön ingyenessége folytán az adós Kft., illetve az érte helytálló alperes oldalán jelentkezik előny, ha nem is feltűnő mértékű. A felperes keresetében azt jelölte meg a feltűnően aránytalan előnyként, hogy késedelem esetén fizetendő kamat mértéke – ide értve az évi 6%-os mértékű jegybanki alapkamatot, valamint a havi 4% összegű kártérítést (késedelmi kamatot), mindösszesen évi 54%-os késedelmi kamatot – lényegesen eltúlzott. Az, hogy e kamatkikötés eltúlzottnak minősül-e vagy sem, nem az uzsorás szerződés megítélésére tartozik. Egyrészről az érvénytelenségi oknak a szerződés megkötésekor kell fennállnia, az pedig a szerződéskötéskor nem volt előre látható, hogy a késedelmi kamatfizetési kötelezettség utóbb egyáltalán felmerül-e. Másrészt pedig mind a Kft., mind a felperes a Ptk. 232. § (4) bekezdése

alapján a kölcsön megfizetése iránt indított perben – elévülési időn belül – kérhette volna a bíróságtól a késedelmi kamat mérséklését, azonban ilyen kérelem előterjesztésre nem került.

[16] A felperes fellebbezésében arra is hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint semmis, mivel nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközik. A fent kifejtettek szerint a felperes által kifogásolt, általa eltúlzottnak minősített késedelmi kamat mérséklésére a jogszabály lehetőséget biztosított a Kft., illetve a felperes részére. Az, hogy az érintett személyek ezzel nem éltek, e perben tett hivatkozásuk nem alkalmas arra, hogy a bíróság jóerkölcsbe ütközőnek minősítse az esetlegesen fennálló értékaránytalanságot. A késedelmi kamatfizetési kötelezettség a Kft., illetve a felperes szerződésszegő magatartásának a következménye, mely kiküszöbölhető lett volna a lejáratkor való teljesítéssel.

A kifejtettekre tekintettel nem volt megállapítható a támadott kölcsönszerződés, ezáltal a kezességvállaló nyilatkozat semmissége sem.

[17] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti indokolásbeli kiegészítéssel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[18] A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melyet az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alkalmazásával határozott meg.

Budapest, 2024. március 12.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró